

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Synesio. 241.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

prorogari, qui multis mortibus iam pridē dignus eras: verūm ob ipsius misericordiā ad hoc vsque ætatis, pœnitentiæ ac resipiscentiæ causa, seruatus es.

Synesio. 241.

Quod scire aues, breue est, at certūm tamen. Si Deus sui semper similis est, nec quicquam vnquā ipsi accedit, Pater semper sit necesse est. Quod si semper Pater est, sequitur vt filium quoque semper habuerit. Ex quo conficitur, cum eandem cum Patre æternitatem habere.

Hermينو Comiti. 242.

Et si de Montani blasphemia nunquam ad hunc vsque diem quicquam, vt scribis, audieras: tamen ea vetus & longa est, atque ingentem putredinē ac labem & perniciem conflauit: opus est autem eam effuso cursu fugere atque amoliri, vt quæ tantum animæ detrimentū procreare queat, quantum ipse erroris artifex inuenit. Pīstigijs enim, & puerorum cædibus, atque adulterijs, & simulachrorum cultibus constat, atque à sœuis dæmonibus compingitur: cuius qui particeps est, illis confestim expletur.

Eidem. 243.

Prolixam quidem orationem impietatis declaratio requirit. Vt autem paucis rem complectar, Spiritum Sanctum de medio tollere student, eum haudquaquā in die Pētecostes ad sacrosanctos Apostolos venisse asserentes, verūm longo post tempore Montani opera datum esse, hominis qui nil quidem graue, vt ipsi contendunt, admiserit, at reuera in adulterio perspicuē deprehēsus sit, atque hoc præclaro facinore diuinum prospectum ipsius fidei creditum esse affirmet.

Eidem. 244.

Nihil eos, qui sanis decretis animum

πολλῶν ἰδὼν ἄξιον ὄντα θανάτου καὶ πρὸς πλείονος ἡρώδου, δι' ἐπιλαγῆς χυνίαν δὲ αὐτῶν φυλαχθέντα εἰς τὸ πτοήλικίας πρὸς μεταγῶσιν καὶ ἡμί.

Συνεσίῳ. σμζ.

Ὁ βάλει μαθεῖν σὺ τομὴν ἔστιν, ἀλλ' ἕως ἀσφαλές, εἰ αἰὶ ὡσαύτως ἔχει θεός, εἰ μηδὲν πρὸς κτῆται ποτε, αἰὶ ἔστι καὶ πατήρ. εἰ δὲ αἰὶ ἔστι πατήρ, αἰὶ ἔχει τὸν υἱόν. συναΐδιος ἄρα ὁ υἱὸς τῷ πατρί.

Ερμίνῳ κόμμη. σμδ.

Εἰ καὶ σοὶ ἀνίκος ἦν μέγρι δῦρο, ὡς ἔγραψας, ἡ Μονταίου ἐλασφημία. ἀλλ' ἀρχαία ἔστι καὶ μακρὰ σπηπέδονα πολλή, ἐρασμδὴν καὶ λώβην καὶ λύμην. ἀεὶ δὲ πρὸς τὸ πᾶν αὐτῶν καὶ φεύγειν καὶ ἀποπέμπεσθαι, πρὸς αὐτῶν πικτεν βλάβην τῇ ψυχῇ δωμαμένη, ὡς αὐτὸς εὐ, εἰ τῆς πλάνης τεχνίτης. μαγχαίαις γὰρ καὶ παιδοκτοίαις, μοιχέαις τε καὶ εἰδωλολατρείαις συνήθεται. καὶ δάμοσι χαλεπῶς συγκρετῆται, ἡς ὁ μετέχων, σκηνῶν εὐθὺς ἀναπύματα.

Τῷ αὐτῷ. σμγ.

Πολλὴς μὲν δέεται μακρηροίας ἡ παράστασις τῆς διουσεβείας, ὡς ἐν σμτῶμ δὲ φράσαι, ἀνελεῖν ἀπὸ δάσιν πὶ πανάγοι πνεῦμα. Ὅχι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς πεντηκοστῆς ἔπιφοιτῆσαι τῶ πτοίς ἱεροῖς λέγοι, τες ἀπὸ τοῖς, ἀλλ' ἐς ὑπερον μακρῶ, Μοντανῶ ἀγακο οὐτως δεδῶσται, ἀνθρώπου ἐδ' ἐν μὲν βαρὺ, ὡς ἔποι φασί, ἡεωραχί, τες, μοιχῶ δὲ φανεράς ἐαλωκίτος. καὶ τῷ χατορθώματι τῶ τῶ λευφάνειας λέγοι, τος πέπις εὐαδ.

Τῷ αὐτῷ. σμδ.

Οὐδὲν ὀνίησινησεία τοὺς ὑγιέπμη πρῶ.